

Bedrog

BEDROG

Liesbeth te Boekhorst

Van Liesbeth te Boekhorst verscheen in 2018 de verhalenbundel *Het Raam* met negen korte verhalen. Ter kennismaking is na *Bedrog* één verhaal uit deze bundel opgenomen.

© 2019 L. te Boekhorst

Omslagontwerp: L. te Boekhorst

Foto omslag: L. te Boekhorst

Opmaak omslag en binnenwerk: Click Design, Zutphen

isbn 978 90 821 780 98

isbn 978 90 826 253 18 (e-book)

nur 330

BISAC FIC022030

www.cdpublishers.nl

www.clickdesign.nl

www.ltbt.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Bedrog

Hoofdstuk 1	7
Hoofdstuk 2	16
Hoofdstuk 3	22
Hoofdstuk 4	30
Hoofdstuk 5	38
Hoofdstuk 6	46
Hoofdstuk 7	60
Hoofdstuk 8	79
Hoofdstuk 9	89
Hoofdstuk 10	93
Hoofdstuk 11	100
Hoofdstuk 12	111
Hoofdstuk 13	116
Hoofdstuk 14	128
Hoofdstuk 15	137
Hoofdstuk 16	143
De ontkenning	148

Het Raam

Chantelle	171

Hoofdstuk 1

‘Linda?!’

Verrek. Verrek, verrek, verrek. Linda draaide zich langzaam om, deels gehinderd door de zware verhuisdozen die ze droeg, deels door de schok van de toch nog bekende stem.

‘Richard? Wat doe jij hier?’

‘Nou, ik woon hier, hè? En jij?’

‘Ik ook! Nou ja, sinds vandaag. Maar dat zal duidelijk zijn.’

Linda zette de verhuisdozen op de grond. Ze keek eens goed naar Richard. God, wat zag hij er oud uit! Wat een verschil met vier jaar geleden.

Hij stond haar ondertussen ook op te nemen. Helemaal niet gênant! Wat moest ze tegen hem zeggen? Wat viel er nog te zeggen?

‘Alleen jij?’

Natuurlijk. Echt iets voor hem om te vragen.

‘Nee, met m’n vriend, Martin. Hij komt zo, als alles in de verhuishwagen is geladen. Ik ben alvast vooruitgereden, met wat dozen en losse spullen in de auto.’

Stoppen nu. Niet als een kip zonder kop maar door blijven ratelen. Ze haalde diep adem.

‘Waar woon je dan?’

‘Hiernaast.’

‘O.’

‘Ja. Wie had dat nou gedacht, hè? Dat we nog eens burens zouden zijn.’

Ja. Wie had dat nou gedacht. Vier jaar geleden had ze de wereld willen geven om met hem in hetzelfde huis te wonen. Drie jaar geleden had ze er alles voor over gehad als hij naar het andere eind van de wereld was geëmigreerd. En nu ze eindelijk haar zaakjes weer op een rijtje had, dit.

‘Woon je er met je vrouw?’

Raak. Hij kleurde, duidelijk ongemakkelijk. Een gevoelig onderwerp. Een onderwerp dat ze vier jaar geleden had moeten aansnijden.

‘Ja. Nou, ik zal je nog weleens zien, hè?’

Waarschijnlijk wel, ja. Ze keek hem peinzend na terwijl hij snel de aftocht blies.

Toen Linda alle dozen naar binnen had gedragen deed ze de voordeur dicht en ging ze er even bij zitten. Dit was niet leuk. Ze was zo blij geweest toen ze dit huis hadden gevonden. Nadat ze zo’n tweeënhalve jaar geleden Martin had ontmoet, had ze er lang over gedaan om een normale relatie met hem op te bouwen. Ze had er moeite mee gehad om hem te vertrouwen. Gelukkig had Martin geduld gehad, en heel veel doorzettingsvermogen. Langzaam maar zeker was er ‘iets moois tussen hen gegroeid’, zoals ze dat zo bloemrijk zeggen. Ze hadden in het begin ook veel gepraat, en het feit alleen al dat ze

met elkaar praatten, dat Martin er geen probleem mee had zijn meningen en gevoelens te uiten en naar die van haar te luisteren, had haar gesterkt in de gedachte dat haar relatie met Martin goed zat en solide was. Ze had hem op een bepaald moment zo vertrouwd, dat ze hem over Richard had verteld. Ze had hem verteld dat ze een zeer emotionele relatie met een getrouwde man had gehad, en dat haar dat veel verdriet, schuldgevoel en twijfel over zichzelf had opgeleverd. Voor haar was het een echte test geweest. Zou Martin walgen van haar, haar niet meer willen zien en met haar breken? Zou hij er onverschillig over zijn?

Martin was een held gebleken. Niet alleen had het hem niet uitgemaakt dat ze iets met een getrouwde man had gehad (dat was al een pak van haar hart geweest), hij had haar ervan overtuigd dat haar vorige relaties hem niet deerden. Dat hij blij was dat ze niet meer in een van die vorige relaties zat, zodat zij nu bij elkaar konden zijn. Dat hij vond dat een getrouwde man, als die dan al zo nodig vreemd moest gaan, daarvoor een gelijkgestemde moest zoeken en het niet moest aanleggen met iemand die op dat moment emotioneel en kwetsbaar was. En single.

Richard stak zijn sleutel in het slot en opende de deur. Gelukkig was er nog niemand thuis, hij wilde ongestoord even na kunnen denken. Linda, zijn buurvrouw! Vier jaar geleden was hij toch wel een beetje verliefd op haar geweest. Niet dat hij daar toen naar op zoek was. Hij was gelukkig getrouwd, althans, dat vond hij zelf.

En zijn vrouw ook, dacht hij. Natuurlijk waren er zo nu en dan wel wat ruzietjes, maar dat kwam in de beste relaties voor, volgens Richard. Maar daar was opeens Linda. Linda in de problemen, die zo dapper haar best deed om die problemen het hoofd te bieden. En hij had haar daarbij geholpen, ja. Richard grinnikte even. Het was allemaal zo vanzelf gegaan. Hij had haar een baan bezorgd, ze had bij de afdeling waar hij destijds leiding gaf kunnen komen werken. En ja, dan zie je elkaar vaak. Een aantal keren vergaderen, wat privégesprekken op zijn kamer, een keer uit eten na het werk... Ze had over haar problemen verteld, en het enige wat hij had gedaan, was begrip tonen. Toen kwam Facebook. Facebook had heel wat te verantwoorden. Want hoe makkelijk is het om met je 'vrienden' te chatten. Dat hadden Linda en hij ook gedaan. En van het een was het ander gekomen. Hij had verستeld gestaan over hoe makkelijk ze voor hem gevallen was. Zo bijzonder was hij toch niet? Wat een brede schouder en een luisterend oor al niet konden doen. Richard liep naar boven om op zijn laptop zijn berichten te checken. Hmmm. Weer twee mails van Desiree, zijn nieuwste scharreltje. Desiree was leuk, maar ze begon hem wel erg te claimen. Linda was niet half zo bezitterig geweest. Die had niet moeilijk gedaan toen hij zich langzaam maar zeker had teruggetrokken uit de relatie. Een beetje laf, maar ja, hij had geen zin gehad in scènes. En hij was echt wel blij met Anita, zijn vrouw; er was nooit een moment geweest dat hij zijn huwelijk op het spel had willen zetten. Wat hij wel had ontdekt, was dat je via internet heel makkelijk contact kon leggen

met vrouwen. En via fotografie, de hobby die hij niet lang na de periode met Linda had opgepakt. Sinds die tijd had hij daar vaker gebruik van gemaakt om vrouwen te versieren voor wat buitenechtelijke escapades. Zo had hij Desiree ook ontmoet: zij was model, en hij had een shoot met haar gedaan. De volgende dag hadden ze onder het genot van een drankje de foto's bekeken... Hij moest weer even lachen. Bij Linda was het eufemisme 'een kopje thee' geweest, herinnerde hij zich weer. Raar, dat hij altijd iets nodig bleek te hebben om zijn keel te smeren als hij zich met andere vrouwen inliet.

Beneden ging de voordeur open.

'Richard? Ben je boven?' Anita was thuisgekomen.

'Ja, ik ben hier.'

'Kom je naar beneden? Drinken we even een bakje koffie.'

'Ik kom er zo aan.'

Drank in allerlei soorten speelde blijkbaar een grote rol in zijn leven. Maar met die vrouwen werd het nu wel ingewikkeld. Want hoe moest dat nu met Linda? Wat als ze iets tegen zijn vrouw zou zeggen? Al was het maar per ongeluk. En Desiree, daar moest hij zich ook langzaam maar zeker van losweken. Jammer, maar helaas. Richard zuchtte. Eerst maar eens 'n bakkie doen.

'Ho, nog een klein stukje naar rechts, ja, nog iets, ja, helemaal goed, zet maar neer.'

Martin zette zijn handen in z'n rug. Zwaar werk, verhuizen. Waarom verzamelt een mens zoveel spullen in z'n leven? En dan ook nog van die onbenullige dingen,

zoals die zware kast die ze net met vereende kracht de verhuishwagen in hadden getild. De grote meubels waren nu ingeladen. Er stonden nog wat losse spullen die hij toch liever niet met de verhuishwagen mee wilde geven. ‘Nee meneer, gebeurt niks mee. ’t Is ons dagelijks werk.’ Ja, dat zal wel, maar met die vaas die vijftig jaar bij zijn oma op de tafel had gestaan wilde hij toch geen risico lopen. Niet dat ’t ding veel waard was; de waarde zat in de herinneringen die hij eraan had. Elke woensdagmiddag bij zijn oma langs, en elke woensdagmiddag twee kopjes thee met een gebakje erbij. Standaard altijd een hazelnoot-schuimgebakje. Elke woensdagmiddag, behalve wanneer hij met vakantie was. En zodra hij binnenkwam werd die vaas aan de kant gezet, zodat ze elkaar goed konden zien tijdens hun gesprekjes, zo tegenover elkaar gezeten aan de tafel. Hele gesprekken had hij met zijn oma gevoerd, in het begin over de juf op school, z’n vriendjes, het voetbal, en wat later ook over zijn vriendinnetjes. Hij vond het zo jammer dat zijn oma Linda nooit had ontmoet. Die twee hadden het vast goed met elkaar kunnen vinden. Martin pakte zijn mobieltje.

‘Lin, met mij.’

‘Hé lieverd, ben je onderweg hiernaartoe?’

‘Nee, ik ben nog in het oude huis. Ik moet toch nog wat dingetjes opruimen, en dan de laatste spullen in mijn auto laden. De verhuizers zijn net weg, die zullen met een half uurtje wel bij je zijn.’

‘Dan zie ik je straks, ik red me verder wel.’

‘Ik had niet anders verwacht, schat.’

Martin zette de vaas en een paar dozen met andere

dierbare spullen in zijn auto. De laatste rondgang door zijn oude appartement. Hij was blij dat hij nu met Linda echt samen een huis had. En hoewel het praktisch een droomhuis was, had hij toch getwijfeld. Maar hij moest maar zien hoe alles zou uitpakken. Hij moest bijna om zichzelf lachen. Uitpakken. Dat moesten ze zo gaan doen, alle spullen weer uit de dozen halen. Hij keek nog een keer om zich heen, liep de deur uit, sloot af en stapte in zijn auto.

Desiree drukte haar sigaret uit en stak meteen weer een nieuwe op. Slechte gewoonte, eigenlijk wilde ze stoppen met roken. Het was slecht voor haar huid, om het nog maar niet over haar gezondheid te hebben. En het zou geld schelen. Ze keek voor de zoveelste keer op haar mobieltje. Nog steeds geen reactie van Richard. Zou ze hem bellen? Dat had ze nog nooit gedaan, tenminste, niet meer na de eerste keer dat ze belde voor een fotoshoot. Desiree zat te azen op een carrière als fotomodel. Als ze keek naar die programma's op tv over die topmodellen vond ze dat ze beslist niet onderdeed voor die grieten. Lang, met lang donker haar, een gaaf gezichtje en goed geproportioneerd, dacht ze dat de modellenwereld wel aan haar voeten zou liggen. Zoals ze wist van tv had ze een portfolio nodig, dus had ze gezocht naar een fotograaf die wat leuke, professionele foto's van haar kon maken. Zo was ze bij Richard terecht gekomen. Er bleken ongeveer net zoveel hobbyfotografen te zijn als aspirant-fotomodellen, maar Richard en zij woonden in dezelfde stad. Hij was bevriend met een

van haar vrienden op Facebook, en ze had hem eerst gemaïld. Gewoon, dat ze graag een paar goede foto's van zichzelf wilde hebben, en hoe duur dat zou zijn. Hij had haar meteen toegevoegd als vriend, en ze hadden een tijdje heen-en-weer gemaïld. Uiteindelijk had ze hem gebeld om een afspraak in zijn studio te maken. Zijn studio bleek de logeerkamer in zijn huis te zijn. En hoewel hij wel een stuk ouder was dan zij, had ze hem wel aantrekkelijk gevonden. Charmant. Zo geduldig, steeds maar aanwijzingen geven hoe ze moest staan, moest kijken, haar hoofd moest houden, haar handen. Hij had haar er ook van overtuigd dat ze een paar shots in haar ondergoed moest hebben, de zogenoemde lingerie shots. Dat was het punt geweest dat ze het wel spannend had gevonden. Ze vond het heerlijk om bewonderd te worden, en ze wist dat mannen graag naar haar keken. Toen Richard naast de mondelinge aanwijzingen haar ook fysiek 'in model' zette, sprong bij die aanrakingen de vonk snel over. Hij had haar de volgende dag gebeld om te vragen of hij langs kon komen. Om de foto's te laten zien. Toen hij er was, werd al snel duidelijk dat het niet alleen bij foto's bekijken zou blijven. Dat hij getrouwd was, daar hadden ze het verder niet over gehad. Na die middag hadden ze veel gechat en geappt met elkaar. Vrij expliciet, kon je wel zeggen. En zodra hij maar even weg kon, hadden ze afgesproken. Zo waren er inmiddels vier heerlijke maanden verstreken. Maar de laatste tijd was Richard opvallend onzichtbaar. Normaal zat hij praktisch de hele dag door achter zijn computer. Of met zijn neus gedrukt op zijn mobiel. Altijd online. Nu was het

al vier dagen geleden dat ze iets van hem had gehoord. En ze was er niet de vrouw naar om dat over zich heen te laten gaan. Niemand die haar maar zo aan de kant kon zetten, zeker niet zo'n oude getrouwde vent als Richard. Inmiddels was de sigaret opgerookt en volgde deze hetzelfde lot als zijn voorganger in de asbak. Nog een blik op haar mobiel, nog geen bericht. Ze gooide haar toestel in haar tas. Ze zou er nog eens over nadenken hoe ze met deze situatie om zou gaan.